

VERVOLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Les pinyes

Els tàrtars acabaven de conquerir una ciutat i, amics del progrés, hi construïren una font pública.

Tot el poble, venguts i tot, feren un homenatge al cabdill tàrtar amb aquell motiu.

Els prohoms del poble decideixen fer-li un obsequi.

I uns proposen dur-li pinyes.

Altres proposen figues.

I és decidit dur-li figues.

Però el cabdill en pren ofensa. —Que m'heu pres per vegetarià!— exclama, indignat.

I mana que siguin apedregats amb la fruita que li han dut.

Mentre reben el xip-xap, els prohoms van pensant: —Quina sort que no li haguem regalat pinyes!

::

L'astúcia d'en Fidel

::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

En Fidel era un vailet eixerit i entremaliat. Almenys n'hi ha de dues menes d'entremaliats: els uns amb poca solta i els altres amb gràcia. En Fidel formava entre els de la segona mena. Es cert que moltes vegades el seu pare arribava a perdre la paciència i

li feia quatre cridassos que feien desistir en Fidel de dur massa enllà els seus propòsits. La boníssima de la seva mare, amb tot i la gran dosi de paciència que cada dia es prenia estant en dejú, moltes vegades feia curt i acabava per atabalar-se. Però en con-

junt era un simpàtic xicot amb un cor més gran que una casa. Era molt aficionat a enfilarse pels arbres, però més per neguit d'esquirol que per res més, perquè de niu no tingueu por que en toqués cap, perquè li trencava el cor el pensar que destruïa una família d'o-

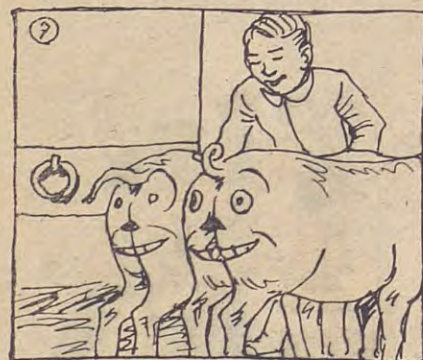
cellats molts cops més avinguda que moltes d'humanes. Abastar pinyes i després fer una pinyonada!, aquest era el seu plat favorit. L'Enric era el seu company i confident; els dos aproximadament de la mateixa edat, tenien els mateixos gustos i aficions. El seu camp

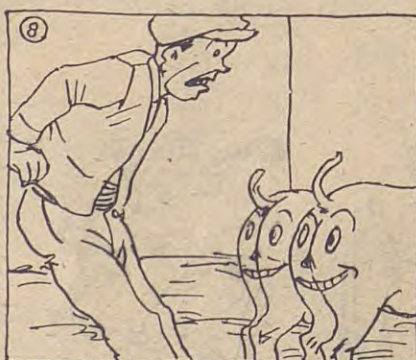
d'operacions era no pas molt lluny del poble, era a la part de darrera del carrer de Dalt, i amb les seves ocurrencies tenien indignat en Cap de suro, que no sabia prendre bé les bromes de la canalla i que per això mateix semblava que hi prenia més gust a fer-lo

empipar. A més en Cap de suro els atribuïa el que feien i el que no feien. Si un dia entrava un pastor a l'hort i els bens se li menjaven les cols, ja se sabia: això és obra d'aquells grandíssims poquespenes d'en Fidel i l'Enric! Si un dia una veïna poc escrupulosa, a

l'hora de fer el dinar havia de menester uns quants tomàquets i els anava a pispar a l'hort d'en Cap de suro, podia estar tranquil·la que aquest no malpensaria d'ella: això és cosa d'en Fidel i l'Enric!, exclamaria. Un dia (aquell dia sí que varen ésser ells!) varen pintar-li una carota a l'extrem

dels porcs. Quan en Cap de suro va veure allò, va tenir un ensurt terrible, perquè no sabia entendre de moment quines bèsties eren amb aquella trompa. Ells, per fruit de la seva entremaliadura l'espriaven des de lloc segur on les clatellades no hi arribessin, i així es feien un panxó de riure en veu-

re la cara que el sorrut pagès posava. Un altre dia que en Fidel duia unes pomes grossíssimes va veure'l en Cap de suro, i temptat per l'oloreta va demanar-n'hi una. Amb una condició, féu en Fidel, que us l'heu de ficar tota sencera a la boca.—Això prou—replicà (Acabara.)

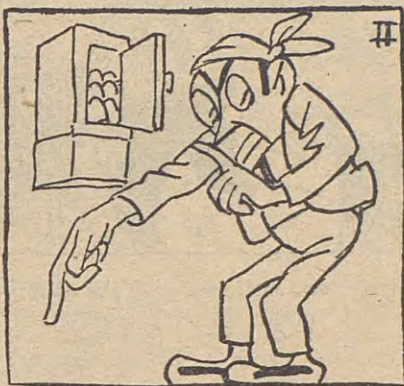
Idea malaguanyada

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

El famós bandit Mallarga havia decidit donar un cop a la caixa del teatre Odeón, però en arribar davant de la guixeta veié que no hi havia ningú

a comprar entrades i per tant suposà que hi devia haver pocs diners per robar.

—Així no val la pena d'arriscar-se—

pensà el famós bandit, però el seu cervell fèrtil aviat va trobar una solució al problema. Aquell vespre mateix la caixa del teatre fóra ben plena...

Es procurà un pal i un cartell i hi pintà un anunci sensacional. Tota la tarda l'estigué passejant pels carrers de la ciutat, i la gent, fortament intri-

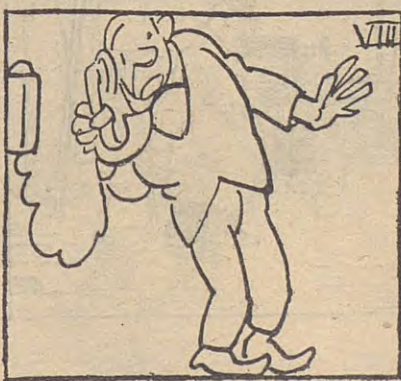
gada, el llegien i de seguit se n'anaven a fer cua per comprar entrades al teatre Odeon per veure aquella funció tan sensacional. Hi havia cops de puny i

empentes. La caixa de l'Odeon s'omplia ràpidament, i l'empresari, sorprès per aquell entusiasme inesperat, es fregava les mans tot satisfet.

Al vespre, però, es presentà en Mallarga a robar la caixa, mentre l'empresari estava prou ocupat a donar explicacions al públic que reclamava a grans crits l'aparició de Xarlot, Dou-

glas i Pola Negri... L'escàndol arribà a tan alt grau, que fou precís telefonar la policia.

I al moment que en Mallarga sortia amb el paquet fet, es trobà pres entre

un avalot d'espectadors indignats i mig regiment de policies, de tal manera que no li quedà altre remei que entregar-se. Llastima d'idea excellent que no en pogué treure profit.

Malentès

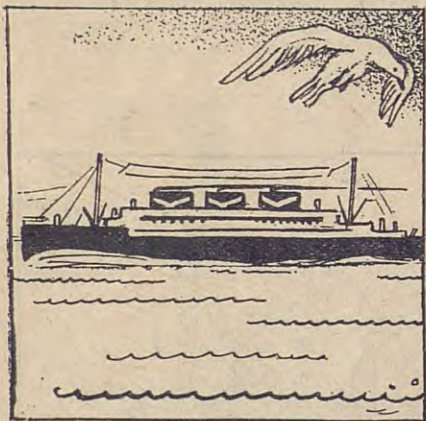
El senyor Pancràs Lliteres un dia (més ben dit, una nit) somnià amb molta insistència el número 13013.

Al matí, en llevar-se, es féu el propòsit d'adquirir de totes maneres aquell número de la loteria, puix sabia que el número que hom somnia segur que li surt un premi gros.

I començà amb una fúria ferotge a seguir loteries buscant en va aquell número.

No havent-lo trobat en tot Barcelona, féu indagacions, i li digueren que el trobaria a un poble de prop de València, i encara que li feia molta por viatjar per mar, al barco falten Lliteres!

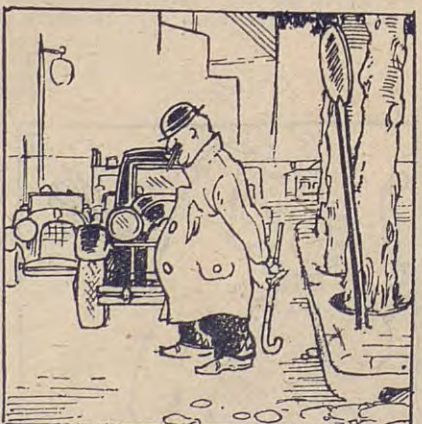
Un cop allà, voltà totes les loteries, fins que de tant voltar acabà voltant-li el cap a ell.

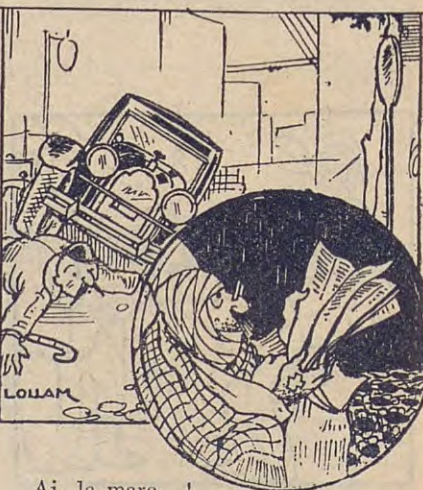
Per fi el trobà a un poblet tot repartit amb apuntacions; ho adquirí tot, i cap a caseta a esperar que la pròdiga rifa el cobrés de diners.

Mes, ai...! ho veia i no ho creia, res, absolutament res; no, no podia ésser. Llavors, ¿què voldria dir aquell número somniat?, alguna cosa devia ésser. Els somnis mai no fallen!

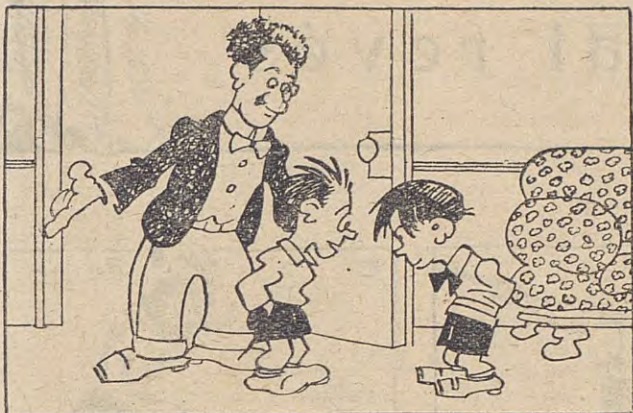
No, no pot ésser! No ho entenc... ¿què era aquell número? Allò era un avís.

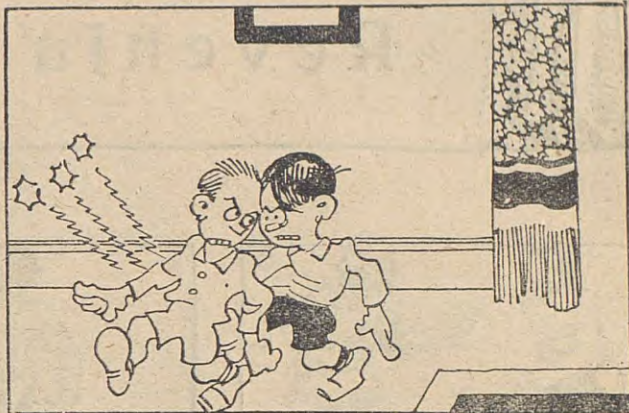
Ai, la mare...! (Llegint el diari): «Successos. El senyor Pancràs Lliteres fou atropellat per l'auto número 13013.»
—Ah caram! Ja ho deia jo, mai no fallen!

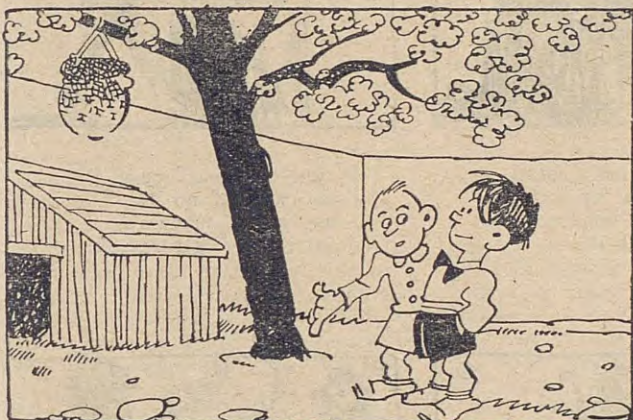
Trencant l'olla

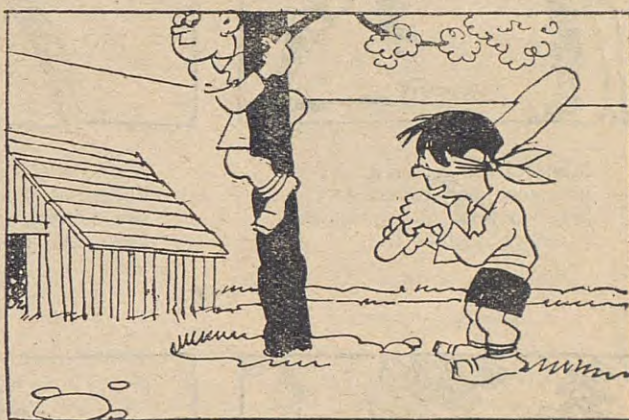
—Divertiu-vos i jugueu.

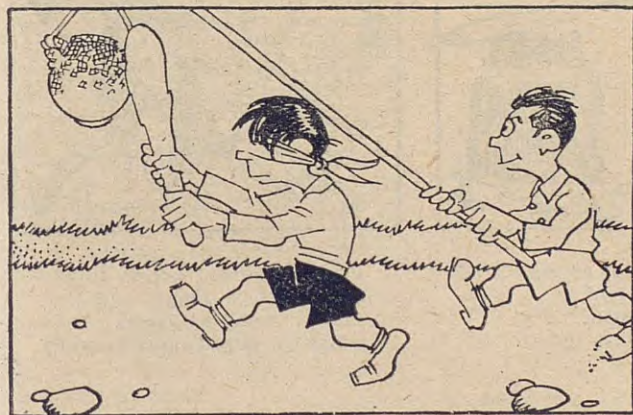
Ju li dóna un cop de peu...

—Ves si l'olla saps trencar.

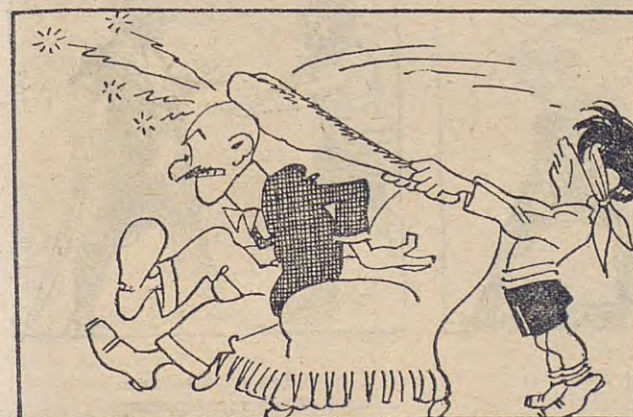
I ell la puja a despenjar.

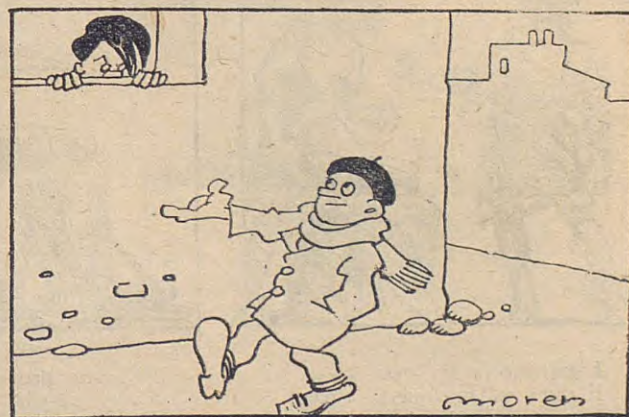
Cercant l'olla va endavant.

Fins a aquest precís instant.

Tal garrotada ha donat,

que ara queda castigat.

moren

Revenja al revés

Mana al seu ferrer un rei que una bona espasa faci, tan ben feta, que traspassi cuirasses de tota llei.

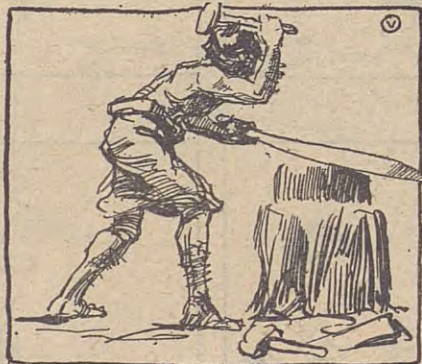
Amb l'encàrrec molt cofat, l'home es posa a fer la feina per enllestir una bona eina. Però està preocupat.

Perquè en aquell temps llunyà l'acer conegut no era i no veia la manera de al ferro més força dà.

Un enemic l'espia, de l'encàrrec envejós, per procurar, fos com fos, si la feina li esguerrava.

Amb la fornal ben encesa, el ferrer va repicant i la fulla va formant damunt de l'enclusa estesa.

Però al moment que la fulla encara estava roent, surt l'enemic de repent i amb un raig d'aigua la mulla.

I rient com un orat li diu: —Ara aquesta espasa acreditarà la casa! De segur que s'ha esquarterat!

El ferrer prova a doblar-la i veu que s'ha fet flexible té una duresa terrible i no és possible trencar-la.

I el pobre enemic veié com el rei recompensava el ferrer que li portava la primera arma d'acer.

“ Antiquitàs ”

DESPRES d'haver estat durant molts anys un catau de contrabandistes i de lladres de camins, l'Hostal de la Pineda havia acabat per esdevenir un pacífic alberg dels turistes i caçadors que recorrien els frondosos boscos de pins que hi ha entre Viladamunt i Viladavall, boscos que en l'antigor havien amagat tota llei de rebels i bandits i que avui són renomats per l'abundor de fonts frescals, rieres ombriues, cacera abundosa i velles ermites i masies escampades d'ací d'allà.

L'hostaler de la Pineda era un homenàs fornit i roig de cara, bonatxàs i tranquil, però baix el seu aspecte pacífic s'amagava un caràcter de ferro i un coratge de senglar enujat. Ell fou qui, anys enrera, en comprar l'hostal aconseguí, res més que amb els seus punys i un bon garrot, que no s'hi apropessin més els contrabandistes que encara quedaven per aquells volts, i a ell es devia la seva completa abolició. Honrat i bo com era, es deia que havia mort més d'un lladregot que volia aprofitar-se de la soledat de l'hostal per a fer de les seves.

Era una tarda de juny. La diada havia estat xafogosa, i entre això i que era temps de veda, l'hostal de la Pineda estava enterament desert de parroquians. L'hostaler era a la porta, fumant tranquilament la pipa i aprofitant la poca feina que tenia per dedicar-se a un repòs ben guanyat que no podia fruit-lo sovint.

Mentre estava en aquesta contemplació, s'oí el soroll d'un automòbil que baixava de Viladamunt per la carretera sotragosa. Però el soroll que feia aquell automòbil no era pas normal. El motor funcionava molt malament, com si acabés les forces. I de tal manera les acabava, que al davant mateix de l'hostal va fer xuf-xuf... i quedà parat.

De l'automòbil sortí un home baixet i sec, d'uns quaranta anys, amb cara de prunes agres. Saludà l'hostaler i donà la volta per mirar el dipòsit de benzina. Efectivament, s'havia acabat.

—¿Teniu benzina?—preguntà l'automobilista a l'hostaler.

—No, senyor. Aquí no gastem aquestes coses mentre hi hagi tartanes per dur-nos pel món.

—I doncs, ¿on en puc trobar?

—Fins a Viladavall no en trobarà. Hi ha sis quilòmetres.

—¿Es tot baixada?

—Quasi tot, però hi ha un parell de collades ben Hargues per pujar.

—Així, ¿podríeu anar-me'n a cercar si teniu tartana, pagant el que sigui?

—Prou, sí senyor. ¿Vol prendre alguna cosa, mentre enganxo?

—Sí, doneu-me un bon berenar, perquè ja veig que hauré de sopar tard.

L'hostaler tragué del rebost una llonganissa encetada, un parell d'ous frescos i un pot de mel que els posà sobre la taula amb pa i cobert i una ampolla del renomats vi negre de la Pineda que fa ballar els qui el beuen sense saber-ne la força.

L'homenet es va animar en veure

tan bells preparatius i va començar a tallar pa i llonganissa i a colar vi com un caçaire afamat.

—Escolteu—digué a l'hostaler—, no marxeu encara que em podeu fer un favor. Ja que anireu a Viladavall, de passada podreu entregar a l'Agència Vauvé una caixa que duc a l'automòbil que em convé que surti avui mateix cap a Barcelona. Així jo podré quedar-me aquest vespre a Viladavall per prosseguir els meus negocis.

—Ah, ¿ha vingut per negocis?—féu l'hostaler.

—Sí—digué l'homenet, que el vi negre li anava deslligant la llengua—. Sóc antiquari, sabeu? Yaig per les masies en cerca d'antiguitats. Hi entenc molt. No tingueu por que ningú m'enganyi. Jo sí que enganyo molta gent que els faig creure que allò que em venen no val res, perquè m'ho donin barat. Ara mateix he estat aquí dalt a cà'n Renoc. ¿El coneixeu?

—Ja ho crec. El vell Renoc ve cada dissabte a berenar i l'hereu és un dels xicotets més treballadors de la Pineda. Són pobres.

—Bé, veureu, jo vaig al negoci i no a fer caritat. Doncs hi he entrat amb l'excusa de beure un tragué i he vist que tenien la lleixa plena de pisa hispano-àrab. Plats d'aquells que lluen com aram, sabeu? Valen molts diners. En treuré almenys cinquanta duros la peça i me'ls han donat, esgarrifeu-vos! per tres pessetes cada un. N'hi ha una dotzena. Negoci rodó. Ara em convé que arribin aviat a Barcelona, perquè el meu soci els vengui a un americà que marxa aviat.

—¿I són en aquesta caixa que voleu que facturi?

—Sí, i ara ja hi podeu anar, que no es faci tard.

—Molt bé. Escolti, quan tornaré n'hi ensenyaré uns de plats d'aquests que tinc a dalt. Vuit o deu, em sembla.

—Ja veurem. Si són bons els compraré.

L'hostaler se n'anà amb la tartana i la caixa cap a Viladavall i una hora

més tard tornava amb dos bidons de benzina. Quan hagué dut l'animal a la quadra cridà el foraster:

—¿Vol pujar, que veurà els plats?

L'home pujà i veié que aquells deu plats eren autèntics i iguals que els que havia comprat a cà'n Renoc. Però no va dir res, sinó que n'oferí un preu molt baix.

—I ca, home!—féu l'hostaler—. Ja sé que en treurà cinquanta duros, vostè.

Per fi, després de molt regatejar els adquirí per trenta duros cada un, pagats al comptat. Com a bon comprador, l'homenet anava ben proveït de bitllets de Banc.

Acabat el tracte, posà benzina a l'automòbil i se n'anà carretera avall.

I al vespre l'hostaler pujava a cà'n Renoc i donant tres cents duros a l'hereu li deia:

—Això és el que havíeu d'haver cobrat dels plats. Aquell home s'ha penedit d'haver-vos enganyat i m'ha deixat aquests diners per a vós.

Imagineu la cara que devia fer l'espavilat comerciant en veure que els plats que havia comprat a l'hostal eren deu dels que havia estafat a cà'n Renoc, que l'hostaler els havia sotret de la caixa!

PRUDENCIA

A la porta de la cambra

de sa mestressa trucà

la criada que s'havia

llogat allà el dia abans.

—¿Què hi ha?—digué la senyora.

—Dispensi, és per preguntar

si és a les set o a les vuit

que l'he de vení a cridar.

—Et vaig dir a les set, dona!

diu la dama rondinant.

—Recorda-te'n cada dia

sens venir-me a molestar

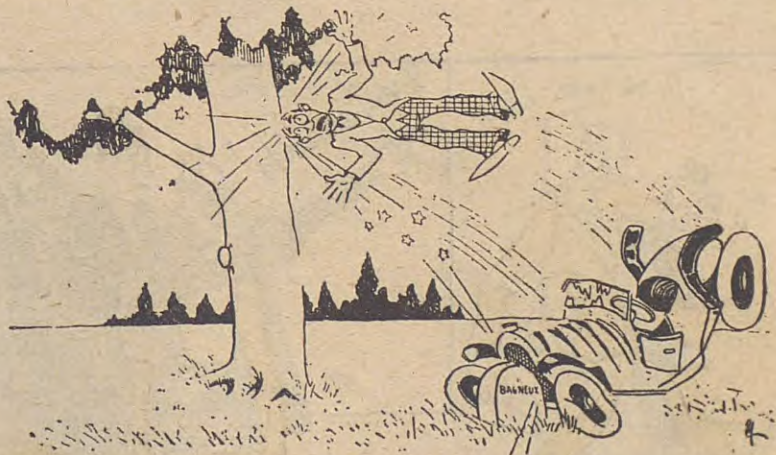
abans d'hora.—No senyora!

No és abans d'hora. Què és cas!

Déu me'n guard de molestar-la!

Són dos quarts de deu tocats...

P. E. P.

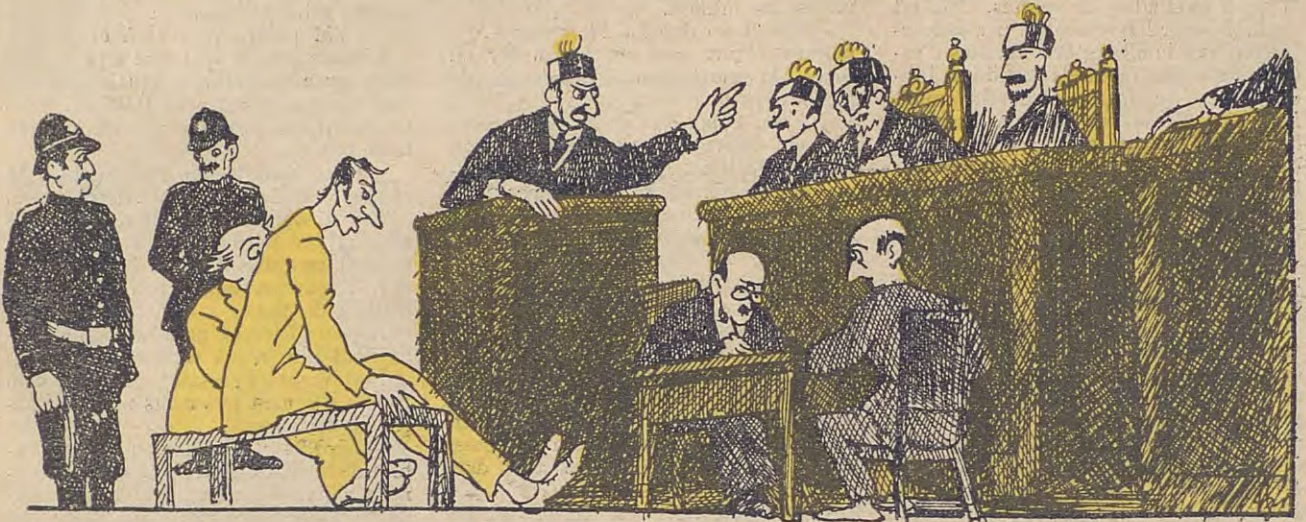
—Nois, això d'aprendre de guiar cotxe és un trencaclosques!

(De Pèle-Mèle.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Una defensa indiscreta
els produeix rabieta.*

Per judicar-los com cal
els porten al Tribunal.

El fiscal ho fa molt fort:
Vint-i-cinc penes de mort.

Sols esperen salvació
de l'advocat defensó.

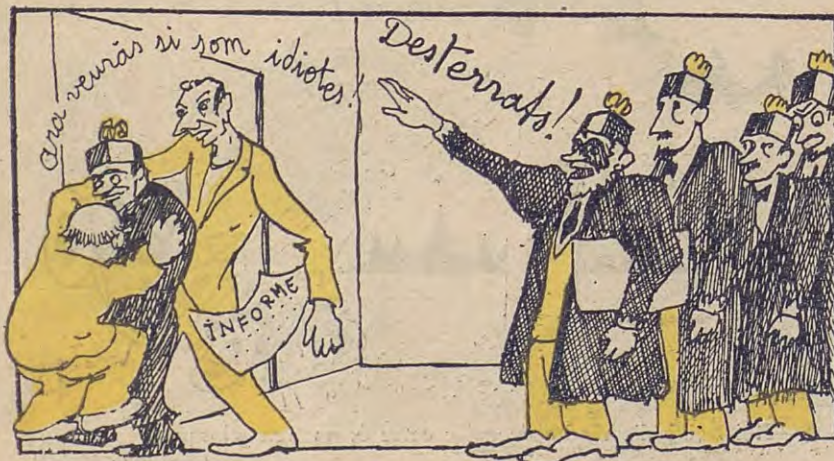

Per defensar-los sols sap
dir que no estan bé del cap.

—Senyor President, no ho nota?
Ambdós fan cara d'idiota!

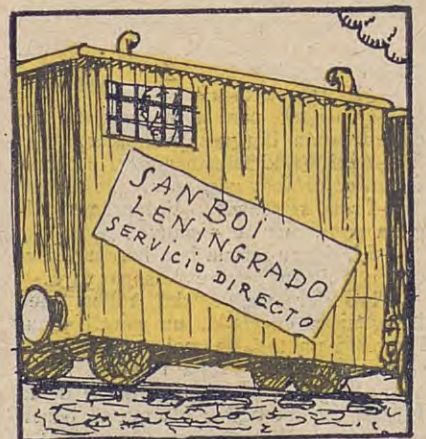

Convencut el President,
els deixa anar lliurement.

Esperen a l'advocat
i una pallissa li han dat.

El jutge, veient allò,
imposa deportació.

I a tota velocitat
a Rússia els han desterrat.